

PÉNZES TÍMEA

anyaversek⁴

el és vissza

anya elmegy, mondom a lányomnak, anya felrepül az égbe,
nem akajom, felel síró hangon, a fejét ingatja,
anyaka, anyaka, kérlel és a kezem fogja,
nincs szívem ott hagyni őt, mégis megyek.
kisfiamat látszólag nem viseli meg,
a játszótéren is azonnal otthon érzi magát és elvegyül,
az éktelen zsvajtól szinte megrészegül,
elfeledkezik anyjáról és hosszasan bolyong
Odüsszeuszként,
minden bokorba bebújik és felfedez ezernyi pöttöm lényt,
és az egyetlen tócsát, nagyokat cuppan benne cipője,
szaladgál fel-alá, Ajnát is felkéri keringőre,
cirkál és mászkál, a fogócskát sem veti meg,
de főleg ő kerget sok morzsára éhes galambot,
kavicsokat gyűjt és homokozik,
vagy azt nézi, mivel szórakoznak mások,
nagyokat bűg, miközben motorozik,
ám elalvás előtt mindkettő ragaszkodik a kezemhez,
és éjjel a kisfiam bújik jobban.

többször simogatom őket,
mióta tudom, hogy elmegyek,
előre is simogatok.
három hosszút alszotok és négy rövidet,
mutatom az ujjamon,
és már itthon is leszek, mormolom,
amikor már megjött a mama,
örömben már nem érdekli őket,
hogy elhúzza a csíkot anyaka,
hogy miért kell repülőre szállnia
és más országok költőivel töltenie a napot,

amikor velük is játszhatna,
miért kell az anyanyelvén olvasnia messzi földön,
miért nem elég, hogy nekik tündököljön,
és miért kíváncsiak rá mások.

hazafelé már a repülést sem élvezem,
nem vonz az égbolt, a végtelen,
a felhők kezdetben jellegtelenek,
aztán bodrozódni kezdenek,
egyre nagyobb hullámokat vet az égi tenger,
egyszer, kétszer, és végtelenszer,
egyre szebben világítja meg őket a nap,
kezdődik a fellelészindarab,
a hangulatom is egyre ragyogóbb
egy színes családi ház-övezet felett,
ahol nagy ívet ír le gyerekreplők,
és sűrűsödni kezd a levegőnk,
ahol a táj már cementezett,
a landolás előtt a kedvem már ismét remek.

anya térdé

fáj, mutat a lányom egy friss sebet a térdén,
anya megsimogatja és a sajátjára mutat,
anyának nincs, magyarázza, mert anya nagy,
csak a kisgyerekek térdé sebes.
másnap hármában csúsznak a csúszdán, a kanyarodón,
anya fogja őket, mert anya karja mindentől megvéd,
és hasa is támasztja kis hátukat,
a lábára felrakja kis lábukat,
és nekiiramodnak.
anya félkézzel kapaszkodik a csúszda szélébe,
főleg a kanyarnál, ahol begyorsulnak,
a lábával is fékez, mégis megdől ő is,
meg a két gyermek az ölében,
horzsolódik könyök és térd, meg a lábujjak,
anya nagy, de mivel kisgyerekes játékokat játszik,
mától az ő térdé is sebes.

a rémek réme

be kell húznom a függönyt és be kell csuknom a szekrényajtókat,
mert onnan jön a rossz, nem maradhat tárva-nyitva semmi,
a félelmem még csupán babszemnyi,
még csak cirógat, de már jókat nevet a markába.
ha észreveszem, bármilyen fáradt vagyok is,
felkelek, behúzom és becsukom, amit kell,
hogy be ne furakodjon álmainkba a gonosz,
ki minden vígságot elkoboz, de csak anya fél,
mereng el anya, magáról anyaként gondolkodva,
bizonyára csak ő, hiszen a gyerekek nyugodtan szuszognak mellette,
hiába kellett magát a mumus oly pajkosan,
őket be nem falta, le nem nyelte, csupán anyát,
csak anya fél a nyitott ajtóktól és a kihúzott függönyöktől,
amióta az eszét tudja, krokodil lakott az ágya alatt,
le akarta harapni lelógó karját, kellett neki belőle egy falat,
de most már a gyerekeit is félti saját galád szellemeitől.

Konkurencia, térinstalláció, Protokoll Stúdió, 2007

